

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιβαίνει το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', έκτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003⁽¹⁾ στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που καθιερώνεται στο άρθρο 18 ΣΛΕΕ, διότι προβλέπει, ανάλογα με την ιθαγένεια του ενάγοντος, βραχύτερη διάρκεια διαμονής του τελευταίου σε σχέση με εκείνη που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 2201/2003 ως προϋπόθεση για τη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους διαμονής;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Έχει η εν λόγω παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων ως αποτέλεσμα ότι, σύμφωνα με τον γενικό κανόνα του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 2201/2003, προϋπόθεση επικλήσεως της διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων του τόπου διαμονής είναι για όλους τους ενάγοντες, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους, η δωδεκάμηνη διαμονή ή είναι προϋπόθεση για όλους τους ενάγοντες η εξάμηνη διαμονή;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (ΕΕ 2003, L 338, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 19 Οκτωβρίου 2020 — Association France Nature Environnement κατά Premier ministre και Ministre de la Transition écologique et solidaire

(Υπόθεση C-525/20)

(2021/C 35/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Association France Nature Environnement

Καθών: Premier ministre, Ministre de la Transition écologique et solidaire

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 4 της οδηγίας 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων⁽¹⁾, την έννοια ότι επιτρέπει στα κράτη μέλη, όταν εγκρίνουν ένα πρόγραμμα ή ένα έργο, να μην λαμβάνουν υπόψη τις προσωρινές επιπτώσεις μικρής διάρκειας οι οποίες δεν έχουν μακροπρόθεσμες συνέπειες στην κατάσταση των επιφανειακών υδάτων;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληρούν τα εν λόγω προγράμματα και σχέδια για τους σκοπούς του άρθρου 4 της οδηγίας και ιδίως των παραγράφων του 6 και 7;

⁽¹⁾ ΕΕ 2000, L 327, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) στις 21 Οκτωβρίου 2020 — Finanzamt B κατά W AG

(Υπόθεση C-538/20)

(2021/C 35/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Καθού και αναιρεσίον: Finanzamt B

Προσφεύγουσα και αναιρεσίβλητη: W AG

Παρεμβαίνον: Bundesministerium der Finanzen

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 43 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 48 ΕΚ (νυν άρθρο 49 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 54 ΣΛΕΕ) την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία απαγορεύει σε εδρεύουσα στην ημεδαπή εταιρία να εκπέσει από τα φορολογητέα κέρδη της τις ζημίες της ευρισκόμενης σε άλλο κράτος μέλος μόνιμης επιχειρηματικής εγκαταστάσεως, όταν, αφενός, η εταιρία έχει εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες εκπτώσεως των εν λόγω ζημιών που της παρέχει η νομοθεσία του κράτους μέλους όπου βρίσκεται η εν λόγω μόνιμη επιχειρηματική εγκατάσταση και, αφετέρου, δεν έχει πλέον έσοδα από την εν λόγω μόνιμη επιχειρηματική εγκατάσταση, ώστε να μην υπάρχει πλέον δυνατότητα συνυπολογισμού των ζημιών στο εν λόγω κράτος μέλος («οριστικές» ζημίες), ακόμη και αν η οικεία νομοθεσία προβλέπει την απαλλαγή κερδών και ζημιών βάσει διμερούς συμβάσεως για την αποφυγή της διπλής φορολόγησης συναφθείσας μεταξύ των δύο κρατών μελών;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Έχει το άρθρο 43 ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 48 ΕΚ (νυν άρθρο 49 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 54 ΣΛΕΕ) την έννοια ότι αντιτίθεται επίσης στις διατάξεις του γερμανικού νόμου περί φόρου επιτηδεύματος που απαγορεύουν σε εδρεύουσα στην ημεδαπή εταιρία να εκπέσει από τα φορολογητέα κέρδη από την άσκηση βιομηχανικής ή εμπορικής δραστηριότητας τις «οριστικές» ζημίες, όπως αυτές περι των οποίων γίνεται λόγος στο πρώτο ερώτημα, της ευρισκόμενης σε άλλο κράτος μέλος μόνιμης επιχειρηματικής εγκαταστάσεως;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Είναι δυνατόν, σε περίπτωση διακοπής λειτουργίας της ευρισκόμενης σε άλλο κράτος μέλος μόνιμης επιχειρηματικής εγκαταστάσεως, να υφίστανται «οριστικές» ζημίες, όπως αυτές περι των οποίων γίνεται λόγος στο πρώτο ερώτημα, μολονότι υπάρχει, τουλάχιστον θεωρητικώς, η δυνατότητα να ανοίξει η εταιρία εκ νέου μόνιμη επιχειρηματική εγκατάσταση στο οικείο κράτος μέλος, της οποίας τα κέρδη θα μπορούσαν ενδεχομένως να συμψηφιστούν με προηγούμενες ζημίες;
- 4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο και στο τρίτο ερώτημα: Θεωρούνται ως «οριστικές» ζημίες, όπως αυτές περι των οποίων γίνεται λόγος στο πρώτο ερώτημα, που πρέπει να συνυπολογισθούν από το κράτος όπου έχει την έδρα της η μητρική εταιρία, και οι ζημίες εκείνες μιας μόνιμης επιχειρηματικής εγκαταστάσεως οι οποίες μπορούσαν, σύμφωνα με το δικαίωμα του κράτους όπου βρίσκεται η μόνιμη επιχειρηματική εγκατάσταση, να μεταφερθούν τουλάχιστον μία φορά σε επόμενη φορολογική χρήση;
- 5) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο και στο τρίτο ερώτημα: Περιορίζεται η υποχρέωση συνυπολογισμού των διασυννοριακών «οριστικών» ζημιών στα ποσά ζημίας, τα οποία η εταιρία θα μπορούσε να έχει υπολογίσει στο οικείο κράτος όπου βρίσκεται η μόνιμη επιχειρηματική εγκατάσταση, αν ο συνυπολογισμός των ζημιών δεν αποκλειόταν στο εν λόγω κράτος;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landgericht Saarbrücken (Γερμανία) στις
26 Οκτωβρίου 2020 — Koch Media GmbH κατά FU

(Υπόθεση C-559/20)

(2021/C 35/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Saarbrücken

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα και εκκαλούσα: Koch Media GmbH

Εναγόμενος και εφεσίβλητος: FU

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) α) Έχει το άρθρο 14 της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας (!), την έννοια ότι ο σχετικός κανόνας περιλαμβάνει ως «δικαστικά έξοδα» ή «λοιπές δαπάνες» τα αναγκαία δικηγορικά έξοδα στα οποία υποβάλλεται ο δικαιούχος δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 2 της εν λόγω οδηγίας για να προβάλει, με εξώδικη όχληση, αξίωση παραλείψεως έναντι του προσβάλλοντος τα δικαιώματα αυτά;